

PROSA - NOIS I NOIES DE 9 A 11 ANYS

1a MENCIÓ ESPECIAL - PROSA NOIS I NOIES DE 9 A 11 ANYS

Obra: 176 Quin viatge!

Autor/a : JÚLIA IRURTIA CARRASCO

Quin viatge!

Hi havia una vegada tres germanes que es deien Martina, Nora i Ona. La petita era l'Ona, la mitjana la Nora i la gran la Martina. Un dia, mentre estaven al sofà veient la televisió, els seus pares els van demanar que anessin al menjador. Quan ja hi eren totes, els van donar una gran sorpresa: en dos dies marxarien de viatge als Estats Units amb avió. Les tres es van emocionar moltíssim. L'endemà, només despertar-se, van esmorzar i van començar a fer les maletes. Quan van acabar, els seus pares els van dir que ja era tard i que havien d'anar a dormir, perquè l'endemà s'haurien de despertar a les 5:30 del matí.

En un tres i no res, ja eren les 5:45. Oh, no! Arribaven tard! Es van vestir més ràpid que mai i van marxar en cotxe cap a l'aeroport. Quan hi van arribar, van córrer molt de pressa cap a l'avió. Tan ràpid que, un cop a la porta d'embarcament, es van adonar que els seus pares havien pujat en un vol cap als Estats Units, mentre que elles havien embarcat en un vol cap a Menorca. Quan se'n van adonar, ja era massa tard: els dos avions ja s'havien enlairat. Tenien un gran problema. Van aterrar abans que els seus pares i es trobaven soles a l'aeroport de l'illa. La Martina i la Nora van pensar que la millor opció seria buscar un vigilant de seguretat per explicar-li el què els havia passat. A una de les sortides van localitzar un home amb gorra i uniforme que semblava personal de l'aeroport.

- On aneu, noies? – els va preguntar.

- Ens hem perdut i necessitem tornar amb els nostres pares... –va respondre la Nora.

Després d'explicar-li tota la història, l'home les va mirar amb una expressió entre sorpresa i estranyesa. Va pensar un moment i, finalment, els va dir:

- D'acord, no us preocupeu. Jo em dic Richi. Pugeu al meu cotxe i us portaré a un lloc de l'aeroport on podreu esperar el contacte amb els vostres pares.

La Nora li va dir a l'orella a la Martina que no se'n refiava..., però la Martina, mirant-la als ulls, li va respondre que era l'única opció que tenien. I així, van entrar al cotxe. Quan ja portaven una bona estona de trajecte, la Nora, amb cara de preocupació, va mirar per la finestra i es va adonar que el cotxe no es dirigia cap a l'aeroport. Aleshores, la Nora va dir a les seves germanes que, al pròxim semàfor, havien de baixar i córrer tan ràpid com poguessin cap a una casa que es veia a la llunyania. De cop, el cotxe es va aturar en un semàfor i, sense pensar-ho dues vegades, les tres germanes van baixar i van córrer més de pressa que mai. Quan en Richi les va perdre de vista, finalment van arribar a una casa on semblava que hi vivia algú.

Les tres germanes es van mirar entre elles, nervioses després de la cursa fins a la casa. La casa de fusta semblava acollidora, amb llum sortint per les finestres i una olor de pa recent fet que s'escapava per la porta entreoberta. La Martina va trucar a la porta amb una mica de por. Tot i que havien escapat d'una situació perillosa, encara no sabien si aquell lloc seria segur. Després d'uns segons, la porta es va obrir i va aparèixer una dona jove, amb un somriure càlid i un davantal enfarinat. Darrere seu, un home de cabells arrissats les mirava encuriolit.

- Oh! Què feu aquí soles, noies? –va preguntar la dona amb preocupació.

- Ens hem perdut... i... i no sabem com trobar els nostres pares! –va dir l'Ona, amb llàgrimes als ulls. La dona es va ajupir i les va acaronar amb dolcesa.

- Tranquil·les, passeu, aquí estareu segures. Jo soc la Clara i ell és el meu marit, en Marc. Expliqueu-nos tot mentre us preparo una tassa de xocolata calenta.

Les nenes van entrar a la casa i es van asseure en una taula de fusta, mentre la Clara els servia la tassa. Mentre bevien, la Martina i la Nora van explicar tot el que havia passat.

- Hem de trobar una manera de tornar amb els nostres pares... –va afegir la Nora, amb preocupació. En Marc va reflexionar un moment i va encendre l'ordinador portàtil.

- Crec que tinc una solució! Hi ha un vol de retorn a Barcelona demà al matí. Podríem parlar amb la policia de l'aeroport i veure si poden contactar amb els vostres pares.

- De veritat? Això seria genial! –va dir la Martina, esperançada.

- Però, mentre esperem, heu de descansar. Demà serà un dia llarg. –va afegir la Clara, portant mantes i coixins.

Aquella nit, per primera vegada des que s'havien separat dels seus pares, les tres germanes van dormir tranquil·les. L'endemà, la Clara i en Marc les van portar fins a l'aeroport. Tal com havien planejat, es van dirigir a la comissaria de la policia i van explicar la seva situació. Els agents, després de fer unes quantes trucades, van aconseguir localitzar els seus pares, que havien estat desesperats buscant-les per tot arreu.

- Martina! Nora! Ona! –van sentir una veu coneguda al darrere.

Es van girar i allà estaven els seus pares, amb llàgrimes als ulls i els braços oberts. Les tres nenes van córrer cap a ells, abraçant-los amb força. Per fi estaven junts de nou!

- Ens heu fet patir molt, però l'important és que esteu bé! –va dir la seva mare.

- Tot ha estat gràcies a la Clara i en Marc! –va dir la Nora, assenyalant la parella, que es mantenia discretament a un costat.

- No sabem com agrair-vos-ho... –va afegir el pare, emocionat.

- Només volíem que aquestes nenes tornessin a casa felices –va dir la Clara.

Abans d'embarcar, les germanes van abraçar en Marc i la Clara amb molta força. Aquella parella no només els havia ajudat, sinó que havien estat com uns àngels enmig del seu viatge inesperat. Quan finalment van arribar a casa, van entendre que aquella aventura mai l'oblidarien. Encara que havia estat un viatge ple d'ensurts, també havia estat una lliçó sobre la confiança, la valentia i la importància de la família. I així, amb els cors plens d'alegria

i la promesa de no separar-se mai més en un aeroport, les tres germanes van tancar els ulls aquella nit, somiant amb nous viatges... però, aquesta vegada, sempre

junts!

Escola Montserrat

2a MENCIÓ ESPECIAL - PROSA NOIS I NOIES DE 9 A 11 ANYS

Obra: 298- Secrets familiars

Autor/a : VALENTINA VERDÚ CARDESÍN

Secrets familiars

La Marta havia crescut en una casa antiga, als afores d'un petit poble envoltat de muntanyes. La casa sempre li havia semblat una mica estranya, com si guardés secrets que només podien ser descoberts pels més valents. Quan tenia dotze anys, la Marta ja sabia que la seva família tenia moltes històries per explicar, però hi havia alguna cosa d'aquelles històries que mai no havien desvelat.

Una tarda avorrida, mentre els seus pares estaven dormint, va decidir investigar les golfes de la casa. Sempre havia tingut la sensació que amagaven alguna cosa allà. Entre caixes i més caixes, va trobar una petita caixa de fusta. La caixa estava sota uns armaris antics, i, quan la va tocar, va notar que estava més freda del normal. Quan la va obrir, a dins va trobar paperets insignificants i fotografies. El primer que va cridar la seva atenció va ser una fotografia en blanc i negre d'una noia que no havia vist mai, amb un collaret daurat. A la cantonada de la foto, hi havia un text que deia "Lola". La Marta va apropar la fotografia al collaret. Tenia un disseny estrany, amb símbols que no coneixia, i semblava brillar amb una llum tènue. Va decidir portar-lo a la seva àvia, que sempre havia estat la font de totes les històries familiars.

Quan la Marta va mostrar el collaret a la seva àvia, la dona es va quedar en silenci una estona, i li va dir:

— Aquest collaret va pertànyer a la teva besàvia Lola. La història mai no va ser explicada, i potser és hora que la coneguis.

L'àvia li va explicar que la Lola havia estat una dona especial a la família. Però un dia, va desaparèixer sense deixar rastre, just quan estava a punt de revelar un gran secret que havia descobert. Ningú sabia què va passar amb ella, i malgrat els esforços de la família, mai no es va trobar cap pista. El collaret era l'última peça que en quedava, i des de la seva desaparició, la família havia estat esperant el moment en què algú més el trobaria i continuaria el que ella havia començat.

Amb el cor bategant ràpidament, la Marta va demanar a la seva àvia que li expliqués més.

— La Lola sempre va estar obsessionada amb una antiga llegenda sobre un tresor amagat en algun lloc proper. Però no era un tresor qualsevol. Aquest tresor tenia un poder antic que podria haver canviat el destí de la nostra família per sempre. La Lola va passar anys buscant pistes, però abans que pogués descobrir-ho, va desaparèixer. — va continuar comentant l'àvia.

A mesura que la seva àvia parlava, la Marta va sentir una estranya connexió amb la Lola, com si la història de la besàvia desapareguda fos la seva pròpia història. Decidida a descobrir la veritat, la Marta va passar les següents setmanes investigant. Va seguir totes les pistes que la Lola havia deixat a les cartes i a les fotografies, trobant vells mapes de la ciutat, notes escrites a mà i símbols misteriosos que apuntaven a un lloc que mai havia sentit: una antiga font a les muntanyes properes.

Un cap de setmana, la Marta va decidir emprendre el viatge cap a la font. La seva millor amiga, la Clara, s'hi va unir, emocionada per l'aventura. Amb una motxilla plena de provisions i el collaret penjat al coll, la Marta i la Clara van caminar per hores fins arribar al lloc indicat per les pistes. Quan van arribar, van trobar un munt de pedres. Però el que més va impactar a la Marta va ser el que va trobar al costat de l'aigua: una pedra gran, coberta de molsa, amb els mateixos símbols que eren al collaret daurat. La Marta, sense pensar-hi, va pressionar els símbols a la pedra, i de sobte, la roca va començar a moure's.

Un passatge secret es va obrir, revelant una cova a l'interior de la muntanya. Amb el cor accelerat, la Marta i la Clara van entrar, i el que van trobar allà va canviar tot el que sabien sobre la seva família.

Dins la cova hi havia una sèrie de llibres antics i artefactes estranys, però el més sorprenent va ser el que estava al centre: una antiga relíquia, en forma

de corona, amb pedres precioses incrustades que brillaven amb una llum sobrenatural. Marta va sentir una onada de calor recórrer el seu cos quan va tocar la corona. En aquell moment, una veu suau, gairebé imperceptible, va xiuxiuejar a l'orella:

— Finalment, ho has trobat.

La Marta es va adonar que no només havia descobert el llegat de la seva besàvia, sinó també el veritable destí de la seva família: un poder antic, guardat durant generacions, que podia canviar el curs de la història. La corona no només representava el tresor, sinó un vincle amb un poder ocult que, si es feia servir amb saviesa, podia portar grans beneficis o grans perills. Amb el collaret a la mà i la corona en el seu poder, la Marta va tornar a casa, decidida a comprendre tot el que Lola havia descobert i com podia fer servir aquest coneixement per protegir la seva família i el seu poble. Però també sabia que el camí al davant no seria fàcil, i que hi hauria més misteris per resoldre.

La Marta estava llesta per enfrontar el que vingüés, sabent que ara tenia el poder per canviar el seu propi destí.

E. La Miranda

3r premi prosa nois i noies de 9 a 11 anys

Obra: 338 – La bicicleta que volia viatjar

Autor/a: ONA BERNARDO MARTÍN

La Bicicleta que volia viatjar

Si poguéssiu demanar un desig, quin seria? Doncs la protagonista d'aquesta història ho tenia molt clar. Així doncs, quan la Bicicleta va bufar les espelmes i va demanar un desig es va repetir amb totes les seves forces “vull viatjar” (òbviament com que era una bicicleta era difícil bufar-les, però la intenció és el que compta).

Els mesos van passar, però la bicicleta no viatjava a causa de la indecisió.

Un bon dia van trucar a la porta. El carter del poble la va saludar, li va entregar la seva carta, i se'n va anar pedalant. La carta tenia una adreça, com és natural, però la cosa més rara era qui l'enviava.

Bici

Carrer Roda Punxada, 27

Remitent: loteriadeviatges.com

Carrer de la sort, 377

Ara se'n va recordar. Era veritat, s'havia presentat a un sorteig! Havia guanyat unes rodes de recanvi. Ara ja no estava indecisa. 10.000 rodes de recanvi eren suficients perquè la indecisió "escampes la boira" (com ja veureu, la nostra personatge és molt indecisa). L'endemà, després d'haver anat a recollir les rodes de recanvi, va emprendre el seu viatge. Després d'unes hores de pedalar, quedaven només uns minuts per arribar als Pirineus de Catalunya quan va començar a ploure.

Les gotes de pluja es congelaven amb l'aire fred dels Pirineus. Ara ja li tocava ensopegar, perquè si no ja hauria fet la volta al món en tres dies. Pum. Va anar rodant muntanya avall. La caiguda va ser tan ridícula que semblava que anava a càmera lenta. Per acabar d'emplatar el nostre plat estrella, va sortir disparada per culpa d'una rampa de branquillons. Afortunadament (o desgraciadament) no hi havia ningú per presenciar-ho. Però això no la va desanimar, simplement va riure. Quan es va tornar a posar dreta, va continuar pedalant fins arribar a un llac. Estava ple de plàstics i metalls. La Bici va pensar que allò no podia ser i va començar a treure'ls de l'aigua, però n'hi havia massa. Ella no es volia donar per vençuda, però sabia que no podia treure tots els plàstics i metalls en un dia. Així doncs, va treure un mapa i un llapis i va apuntar-se l'adreça d'on estava per tornar després amb ajuda. La bici va seguir pedalant fins arribar a un petit poble i va demanar ajuda per anar a netejar el llac. Molts van dir que sí, però alguns s'hi van oposar. Per sort, la nostra protagonista a part de ser indecisa era tossuda i va poder-los convèncer. Al cap d'una estona, tots estaven netejant el llac. Després d'uns dies van acabar de netejar-lo, i no només havien netejat el llac sinó que també havia fet amics. Així, doncs, els va dir adeu i va seguir pedalant.

Al cap de poc temps, va arribar a un lloc on hi havia conreus fins allà on arribava la vista. Va seguir pedalant i pedalant fins arribar a una petita casa de fusta pintada a mà de color verd, al mig d'un camp de margarides. La Bici va entrar amb cautela (no podia anar amb cautela ja que tota l'estona les seves rodes feien "nyiiiiiiic, nyeeec, nyiiiiiiic, nyoooooc"). Però no era

suficient soroll per tapar el que venia de dins la caseta. Quan va entrar va veure un munt de gàbies amb moltes gallines a dins. La Bici va pensar “Que estrany, haurien d’estar corrent pel camp”, quan va sentir unes passes que es dirigien cap a ella. Ja sé que us semblarà difícil de creure, però la bicicleta va esternudar. I la van sentir. Les passes es dirigien cap a ella cada cop més i més i sonaven més fortes. Amb un moviment ràpid es va amagar darrere d’un parell de troncs tallats. I va sentir una conversa, que va ser la següent: “Hey Jamie, demà vindran a buscar les gallines per portar-les al McDonalds de Sidney, prepara- ho tot”. “D’acord, cap”. Quan se’n van anar, la Bicicleta va explotar de la ràbia.

Volien emportar-se unes gallines que no havien estat felices a un McDonalds de l’altra punta del món, sense ser de proximitat? Doncs la bicicleta no ho permetria.

Fent molt de silenci es va apropar a les gàbies i de cop va obrir totes les d’allà i les gallines van sortir com coets! Des de la caseta de fusta es sentia tot el soroll de les gallines, per tots els conreus. I sense esperar-s’ho les gallines ja se n’havien anat de la caseta de fusta, i es van llençar en picat cap a l’oest. La bicicleta les va seguir pedalant, però eren molt ràpides. Al cap d’unes hores, quan va arribar a un gran aeroport industrial es va trobar les gallines picotejant a tots els que se les volien emportar. La bici era pacífica i els va separar. Va dir adeu amb un gest a les gallines i va veure com elles se n’anaven lentament cap als prats. Òbviament els que se les volien emportar van tancar i van cuidar les gallines en llibertat. La bicicleta va seguir vivint aventures, i va aprendre que si ens quedem de braços plegats no millorarem res.

De cop es va sentir un “crac”. Era la tassa de llapis que havia caigut de la taula. La periodista s’havia quedat tan immersa en el seu text que s’havia oblidat de dinar.

Amb un moviment ràpid es va tornar a posar al teclat i va escriure les últimes paraules del seu text “La bicicleta que volia viatjar”. Va trucar al diari i els va dir:

“Ja ho tinc!”. I va penjar, va respirar i va somriure.

Obra: 274 – Assassinat a Unix

Autor/a: EMMA CARBALLO MARTUS

Assassinat a Unix

Silenci, misteri, por... Aquestes són les tres coses que sents a l'hora de resoldre un crim.

“La criminologia és una ciència que estudia el crim, el criminal, la víctima i el control social del crim. En altres paraules, busca el criminal i descobreix per què ha mort la víctima. Es vesteixen amb una bata blanca, mascareta, un gorro, guants, ulleres i botes. En resum, només se'ls veuen els ulls.”

Aquest text que acabes de llegir era un resum que em van enviar a fer a principi de curs en el meu primer any a la Universitat d'Oxford, però a partir d'ara li direm “Unix”, ja que sona més especial.

El cas és que estic estudiant criminologia i arribar fins aquí ha estat molt dur, sobretot acostumar-me a parlar amb tothom en anglès. Abans, a Terrassa, parlava en català amb tothom i era molt fàcil, però a Anglaterra em costa bastant canviar el xip. Fins i tot, amb algun professor he parlat sense voler en català. Un dia, al professor Michael li vaig dir “adeu” sense voler i ara, cada vegada que marxo de la seva classe, em diu “adeu” amb un somriure.

Tornem a la història... Era dimarts a la tarda, plouia i just havíem acabat els exàmens. Em trobava amb el meu company d'habitació, Matheu, estudiant per al següent examen quan, de sobte, el llum es va apagar i vam sentir un crit esgarriós.

Vam pensar que eren les del costat, l'Odri i l'Anna, que tenen por dels insectes i a vegades l'armaven. Potser havien vist una panerola.

El Matheu va sortir de l'habitació per demanar silenci, però en comptes de picar a la porta de l'Odri i l'Anna, va tornar a l'habitació corrents, em va treure els auriculars, em va agafar de la camisa i em va portar cap a la porta. Allà estava el cos sense vida del director, el Joseph Williams.

En escoltar el meu crit, l'Odri i l'Anna van sortir i es van quedar amb la mateixa cara que jo. L'Odri va proposar avisar ràpidament un professor,

però vam pensar que ja estàvem preparats per estudiar el nostre primer crim.

L'Anna va anar a buscar un líquid químic i el va tirar a terra. De cop, van aparèixer les petjades més recents i... sabeu què? Eren de taló!

La quantitat de noies que porten talons és incalculable, ja que tres quartes parts de les noies d'Unix en porten. Seguint les petjades, vam arribar a la zona dels professors, així que vam descartar que l'assassí fos un estudiant.

A la sala de professors vam trobar una etiqueta d'un te vermell... la cosa s'anava aclarint, perquè només quatre professores bevien habitualment aquest te:

Miss Smith, Miss O'Kelly, Miss Golden i la nostra professora de criminologia, Howard.

Les petjades continuaven en direcció cap a la biblioteca. Tots els llibres estaven al seu lloc menys un. Estava obert i el capítol deia: "HOW TO KILL STEP BY STEP WITHOUT BEING DISCOVERED", és a dir: "Com matar pas a pas sense ser descobert".

Dins hi havia unes notes escrites a mà, però no estaven en anglès... estaven en CATALÀ!

Això volia dir que hi havia una professora de Catalunya. La lletra em sonava...era de la nostra professora de criminologia, Howard!

Vam sortir corrents a trucar a la policia i vam esperar davant del cos sense vida del director. Quan va arribar la policia, els vam donar el cas resolt i vam veure com detenien la professora Howard i la ficaven dins del cotxe de policia.

Dos mesos després, als jardins d'Unix hi havia una estàtua nostra amb aquesta frase: "La veritat sempre troba el seu camí."

lamiranda.eu

1r premi prosa nois i noies de 9 a 11 anys (70 euros valor en llibres)

Obra: 157 – El dia que vaig perdre el meu somni

Autor/a: IZAN CÁCERES PIERA

El dia que vaig perdre el meu somni

La pluja picava contra la finestra, un soroll insistent em feia sentir trist. Era un divendres a la tarda i jo estava assegut al meu escriptori, envoltat de llibres i papers, la meva habitació era un reflex del caos que sentia a dins. La meva mare estava a la feina, el meu germà a casa d'un amic i jo, com sempre, amb la meva pròpia companyia. M'havia promès a mi mateix que acabaria el conte de català, però semblava que no s'acabés mai. No podia concentrar-me. Els meus pensaments se n'anaven a la prova de matemàtiques del dilluns. Quina sensació de la meva vida. Vaig mirar per la finestra, observant com la pluja queia com cristalls i omplia el carrer en un riu. Era com si el meu món s'hagués tornat gris, sense color ni esperança. De sobte, vaig recordar el meu somni, aquell que havia perseguit amb tanta passió durant anys: ser pintor. Vaig començar a dibuixar a la meva llibreta, traçant línies que es convertien en formes, formes que es convertien en edificis. Era una manera de transportar-me a un món on la creativitat era l'única llei. Però, mentre dibuixava, vaig sentir un buit a l'estómac, una sensació de decepció. La meva família no entenia la meva passió. La meva mare volia que estudiés per ser doctor, un camí segur i un futur garantit. I jo, amb por de desil·lusionar-la, havia començat a dubtar. Era possible seguir el meu somni sense fer-li mal? Podria ser feliç amb una vida que no era la que desitjava. Vaig tancar la llibreta amb un cop sec, com si volgués tancar també el meu somni. La pluja havia parat i els raigs de sol es filtraven per les finestres, pintant la meva habitació d'una llum càlida. Vaig sentir una sensació de pau, com si la natura m'hagués enviat un missatge d'esperança. No havia perdut el meu somni, simplement l'havia posat en pausa.

Potser no seria un camí fàcil, potser hi hauria obstacles i decepcions, però sabia que valia la pena lluitar per allò que desitjava. El meu somni era part de mi, i jo no el deixaria morir. Vaig agafar el meu bolígraf i vaig començar a escriure a la llibreta, amb entusiasme. No importava el que passés, no deixaré de somiar, estaré sempre feliç amb el que faci i amb el que desitgi.

E. Montserrat